

Elhangzott beszédek

(folytatás a 6. oldalról)

Tőkés László beszéde

Talpra székely!

Hogyan is mondta a költő: „Versenyben égtek húrjaink”... Milyen jó, hogyha az erdélyi magyar pártok és szervezetek nem ellenséges vetekedéssel, hanem a közös ügy támogatásában működnek együtt, és nemes versenyben igyekeznek minél nagyobb részt vállalni – ez esetben – az autonómia előmozdítása érdekében. Nagyon hálás vagyok a Székely Nemzeti Tanácsnak, hogy sikerült egymás mellé gyűjtenie bennünket.

Juhos Gábor nemrég szaladta le a maratoni távot Székelyföld autonómiája érdekében. A Nagy Székely Menetelés erre igen jól „ráfelel”. Igen, ez egy hosszú menetelés lesz a maratoni műfajban, és ez igencsak próbára teszi erőnket és türelmünket.

1963-ban került sor a Martin Luther King prédikátor nevével fémjelzett Washingtoni Menetelésre, amikor is a szabadságért és a munkalehetőségekért vonultak fel és tüntettek a fekete bőrűek.

A saját hazánkban, Erdélyországban, mi is odajutottunk, hogy azért kelljen menetelnünk, maratont futnunk, netalán a hosszútávú futó magányosságával és kitartásával, amit eleink biztosítottak a románoknak Hátszeg vidékén, a szászoknak Szászföldön, illetve Székelyföld népének, amíg aztán utóbb au-

tonóm jogaik meg nem csorbultak. Román testvéreink éppen azt nem értik, amiért ők harcoltak a 19. század végén, Ioan Slavici és kortársai vezetésével? Nem értik, hogy mit jelent a román iskolához hasonlóan a magyar iskola, a román oktatáshoz és kultúrához, a román egyház jogaihoz hasonlóan a magyar közösségnek és egyházaiknak a joga és szabadsága?

Büszke vagyok arra, hogy ebben az országban, és mondhatni, az egész Kárpát-medencei magyar nyelvterületen nincs még egy olyan nemzeti közösség, amelyik ennyire állhatatosan ki tudna állni jogai és ügye mellett, mint a székely nép! Ez egy olyan székely örökség, amelyet apai nagyszüleim révén én is magammal hoztam, örökölttem. Nem véletlen, hogy amikor jönnek magyarországi Testvéreink, akiket évtizedekig arra tanítottak a Kádár-rendszerben, hogy „merjenek kicsik lenni”, és húzzák meg magukat; nos, nem véletlen, hogy Erdélybe jövén annyira meglepődnek, és a csíksomlyói búcsún lelkileg feltöltődnek. Háromszék ágyúöntő mestere, Gábor Áron számára is örök jelkép marad!

Nos, Gábor Áron kései utódaiként, mi nem ágyúval, nem fegyverrel, hanem békés, demokratikus eszközökkel küzdünk a jövőnkért. Nagyon remélem, hogy ezen az úton sikerülni fog végigmennünk – senki nem fog megbírságotlani bennünket útfoglalás miatt –, és nem kell a székelyeknek keményvalutában fizetniük a szólásszabadságért és a gyülekezési joguk gyakorlásáért.

„Ne hagyd elveszni Erdélyt, Istenünk!”

Tőkés László, az EMNT elnöke

Tamás Sándor beszéde

Székelyföld jövője Igennel kezdődik.
Mondjunk Igent Székelyföldért!

Székely-magyar menetelés

Új politikai harcmodor, technika - vagy minek is nevezzem -, jött divatba Közép-Európa eme szánalmas részén. Menetel az, akit támadnak, akivel tisztességtelenül viselkednek, akit elnyomnak, aki kiszolgáltatott, akinek elege van abból a száz évből, amit a történelem az utóbbi időben produkált. A menetelésben van az erő... - gondolják sokan, és önként mennek vonulni. A szervezők kijelölik a két pontot, azaz, az indulás és az érkezés pontjait, itt gyülekeznek, ott oszolnak, s az, aki ellen vonulnak, nyugodt lehet, mert ezekben a menetelésekben semmilyen rendbontás, ellenséges hang, győlölködés, vagy harcias magatartás nincsen. Egy botor tömeg vonul, amellyel elhitették azt, aminek az ellenkezője igaz: békésen lehet változást előidézni. Pedig nem lehet. Soha nem is lehetett, mert a tömeg önmagában nem jelent semmit. Főként akkor nem, ha ott vonul ahol sérelem érte, éri folyamatosan. Ha ott vonul, ahol semmibe veszik, ahol primitív rablók az urak, ahol a butaság mellé a rosszindulat és a kommunista-liberális aljasság az irányadó, az erkölcsi norma.

Vonultak Budapesten Békemenetben a magyariak, s vonultak Attila árva maradványai, a székelyek is.

A politikai azonban más. A harc, a csata, a háború nem a fegyvertelen vonulgatásból áll, hiszen a fegyvertelen vonulgatást körmenetnek, processziónak, zarándoklatnak nevezik. Ezzel pedig nem lehet aljas politikai hatalmak ellen fellépni, e békés demonstráció nem hoz változást, nem hoz nyugalmat és megbékélést. Aki kitalálta ezt a vonulgatós „szabadságharcot”, az csupán megalázza azokat, akik elhiszik, hogy ez valóban szabadságharc, és vonulnak, kasza és cséphadaró nélkül.

Láthattuk a rendszerváltáskor - és máig is utána -, hogy nincs vér nélküli forradalom, nincs az erőszak felett győzelem, ha az erőszakost meg nem büntetik, ha a hazug nyelvét ki nem tépik, ha az erőszakoskodót nem kasztrálják. Most egy újabb politikai guminót – mondhatnám: alkoholmentes sört – kaptunk valakiktől, és ezt a politikai guminót, politikai alkoholmentes sört is igazának véljük, mert ezt kívánják tőlünk. Ám, még egyszer mondom: Fegyver nélkül vonulni egyik városból a másikba, egyik térről a másikra, inkább valamilyen felekezeti ünnephez illő, semmint egy nemzet szabadságharcához. Ugyanis mind a magyarok, mint a székelyek (mert nem ugyanaz!), ezerszer megmutattuk, hogy nem akarunk egyebet, mint saját szabadságunkat. S most ezeregyedszer is vonulunk, demonstrálunk, és éppen úgy röhögnek rajtunk e demonstráció alatt és

után Brüsszeltől Bukarestig, mint ahogyan röhögtek Trianonban és Párizsban is, ám minden maradt a régi-ben, illetve Párizsban még plusz három falut elvettek pozsonyi hídfőként, hogy ne érezzük az idők gyógyító hatását.

Ezek a vonulások azonban jellemzőek. A tehetetlenség, a politikai és diplomáciai analfabetizmus, az erőtlenség kifejezése... vagy ama ostobaság megjelenítője, amely a „Vitam et sanguinem pro rege nostro!” - pozsonyi felkiáltás volt, húsz évvel az előre látható madéfalvi veszedelem előtt... Tragikus, hogy a magyar történelemből egyetlen esemény után sem tanulunk, konzekvenciáit levonni képtelenek vagyunk, s csak halmozzuk az ostobábbnál ostobább „megoldásokat” félremagyarázván a tényeket, jólneveltségünk okán titkolva a valót, hisz azt említeni illetlenség... Antall József is azt gondolta, hogy lehet a kommunista söpredékkel úriemberként tárgyalni, s lám, ma szakmában öntik a nyakunkba a Tavares-jelentéseket, amelyeket e nemzeti szenny vet papírra Brüsszelben.

Egyetlen dolgot kéne, hogy megtanuljon végre a magyar, a soha nem volt összetartás mellett: A proli házmesterrel nem lehet Mozartól beszélgetni! Sétálni pedig a korzón kell...

Stoffán György

Egy menetelés tanulságai

Vasárnap összeállt a több mint ötven kilométeres élőlánc Székelyföldön Bereck és Kökös települések között, ezzel a székelyek békében, méltósággal és világosan kifejezték akarataikat és (jogos) igényüket az Európában egyébként nem szokatlan autonómia iránt. A Székely Nemzeti Tanács által szervezett eseménynek számos tanulsága van itthon és Romániában egyaránt.

Vegyük a román hatóságok és a központi média hozzáállását! Az, hogy a százezer fölötti létszámból hivatalosan tizenötezer csináltak, nem újdonság – a Verespatak elleni tüntetéseket is megpróbálta a bukaresti hatalom és a sajtó bagatellizálni egészen addig, amíg azok valóban hatalmas demonstrációkká duzzadtak. Ám nem hiszek a véletlenekben: annak nagyon kicsi az esélye, hogy a Csíki-medencéből a székelyek nagy menetelésére induló különvonat mozdonya két méter megtétele után valóban elromoljon. Ráadásul a csíkszeredai vasútállomáson vasárnap reggel civil ruhás, de egymást parancsokkal utasító emberek írták fel azon autóbuszok és magánautók rend-

Azért jöttünk össze, hogy megfogalmazzuk, innen, Gábor Áron útjáról mit üzenünk Székelyföldnek és Bukarestnek.

Mi, székelyek szeretnénk tisztelni azt az országot ahol élünk, szeretnénk számítani rá, bízni benne.

De régi törvény: ha a hatalom azt akarja, hogy tiszteljék, tiszteletre méltónak is kell lennie. És Romániának is tisztelnie kell a székely közösséget.

Mert:

Székelyföld közös alkotás. Mindannyiunk tulajdona.

Mindannyiunké, akik azt akarjuk, hogy

Székelyföld azoké legyen, akik megdolgoznak, megküzdnek és áldozatokat hoznak érte.

Székelyföld ne azoké legyen, akik kigúnyolják, hanem azoké, akik szeretik ezt a tájat, az itt lakó embereket.

Székelyföld ne azoké legyen, akik fékeznek a földek és az erdők visszaadását, hanem azoké legyen, akik megművelik azt, akiknek nem szégyen a kétkezi munka.

Székelyföld ne azoké legyen, akik Bukarestbe viszik adókat, hanem azoké legyen, akik itt termelik meg az anyagi javakat.

Székelyföld ne azoké legyen, akik a sót, a borvizet, az erdőt elviszik előlünk, hanem azoké legyen, akik újraültetik a letarolt hegyoldalakat.

Székelyföld ne a nyakunkra ültetett ellenőrző szervek legyen, hanem azoké, akik akkor is szeretik, amikor nem könnyű szeretni.

Székelyföld azoké legyen, akik hisznek benne.

Mi, hiszünk Székelyföldben.

Hajrá Székelyföld!

számait, amelyek elszállították a szerelvény hoppon maradt utasait. Az, hogy akadt olyan kormánypárti képviselő, aki szerint be kellene tiltani a hasonló megmozdulásokat, mert azok államellenesek, szinte természetesen mondható Bukarestben.

Jó volt megtapasztalni, hogy az ügy mellé állt az összes romániai magyar párt és szinte a teljes magyar politikai szféra. A szabályt erősítő kivétel – már megint – Gyurcsány Ferenc és csapata volt, hiszen a Demokratikus Koalíció alelnöke szerint a székely menet nem szolgálja az autonómia ügyét. Közleményükben azt írták, a székelyföldi autonómia a romániai magyar közösségek és a többségi társadalom ügye, amelyet a romániai politikai erőknek és szervezeteknek közösen kell megoldaniuk, és ebbe a folyamatba nem szabad magyarországi, gyakran szélsőséges nézeteket hangoztató szervezeteknek beleavatkozniuk. Gyurcsány egyébként legalább következetes, tőle nem is várunk mást a gyászos emlékü népszavazás óta, de azért az eléggé bicskanyitogató, hogy pártja még a székelyeknél is jobban tudja, mi tesz jót az autonómia ügyének, és mi nem.

Érdekes viszont az Együtt-PM mögött álló szellemi holdudvar ideges reakciója, amiért Bajnai Gordonék kiálltak a nagy menetelés mellett. Kálmán C. György irodalomtörténész a legnagyobb közösségi oldalon kultúremlerhez méltó választékosággal kommentálta a hírt, hogy Bajnaiék is támogatják a székelyeket:

„Kiafaszt akarnak ezek nyalogatni? Na, viszlát, Együtt-PM, elment a maradék eszetek.” A Medgyessy-kormány volt külügyminisztériumi tisztségviselője, Ara-Kovács Attila (aki mellesleg kolozsvári származású) is gyorsan elhatárolódott a szövetségtől. Szerinte ők „úgy teszik magukévá a Fidesz nacionalizmusát, amiként a Fidesz a Jobbik rasszizmusát”, ezért forog a gyomra, és szégyelli, hogy a múltban volt valamilyen szinten köze hozzájuk.

A székelyeknek nem lesz egyszerű dolguk az autonómia kivívásával, hiszen Románia jelenlegi vezetése nem partner ebben. Egy erős anyaország viszont sokat segíthetne, de egyelőre azt sem tudja elérni a magyar diplomácia, hogy az új bukaresti magyar nagykövet elkezdhesse a munkáját a román fővárosban. A diploma július óta vár az úgynevezett agreementre – a nemzetközi protokoll szerint a fogadó ország hatósága ezzel adja beleegyezését a kinevezésére. A magyar Külügyminisztérium nem haragtartó: múlt szerdán minden gond nélkül megadta azt a bizonyos agreementet az új gyulai román főkonzulnak.

Lukács Csaba
Magyar Nemzet